

LÚDAS MATYI

EGY EREDETI MAGYAR REGE
NÉGY LEVONÁSBAN.

írta

Fazekas Mihály

*Quamvis sublimes, debent humiles mutuere,
Vindicta docili quia patet solertiae.*

PHAEDRUS.

**Elöljáró-Beszéd
az első Kiadáshoz.**

Jámbor Olvasó!

E' munkátskának ki legyen Szerzője, ha kérded,
Nem tudom: a' bizonyos, hogy az én kezeimbe csak így jött
Név nélkül; nekem egy Szomszédom hozta az Erdő -
Hátról, vagy honnan, hogy jó lesz rajta nevetni
Majd borozás közben. Igaz is: mert rajta nem egy két
Vídám estvéket tölténk; még Martzi Kanász is,
A' ki nagy Át se tanúlt soha, sokszor majd megütötte
A' guta, úgy röhögött: No ilyet soha Gazd'Uram, úgymond,
Még a' hetvenedik Nagy Apámnak lelke se hallott.
Be' furtsán perdül; pedig a' sor vége nem úgy megy
Mint a' Nótában szokták. Osztán meg akárki
Írta Uram! de gonosz tsontnak kell lenni, ugyantsak
Tudja mikíp' szokták. Így ítelt Martzi tudatlan
Fővel; mások még több szépet láttak ezen kis
Munkában, de kivált a' többek közt, nekem a' sok
Körmönfont magyaros szóllás' formája, meg a' nagy
Könnyűség, elmés lelemény, természeti festés,
Mellyek ezen kisdéd munkát kedveltetik, egybe
Úgy megtetszettek, 's egyszersmind Döbrögi Úrnak
Példátlan példás megjobbúlása is egybe
Úgy szívemre hatott, hogy azonnal, mint Matyi, én is.
Háromszor tettem fogadást, hogy közre-botsátom
A' fúrfangos eszű Lúdas Matyi tetteit, és már
Szükség, hogy szavamat tellyesíttsem, mint magyar ember.
Ebből áll az egész dolog, a' mit mondani szükség
Vólt, legalább annak véltem. Most útra botsátom
A' Matyit, országot hadd mennjen látni; ne féljen
Döbrögi Úr, mert ő már többször nem veri ám meg.

Írtam -- JOBBOTTHON
Egy kantsó Jankai mellett -

A' Kiadó.

A' Szerző az Olvasókhöz.

Hajdan ütlekkel magyarázták a' mi Atyáink
Hogy mi az alsó rend törvénye? kinél az igazság? -
A' ki erősebb volt, ugyan az kényére bitangolt. -
A' lepotsékolt nép dühös indulatja, kanóttzal
Adta jelét olykor bosszújának; de oroslány
Szíve kevésnek volt, hogy mint Matyi vissza pofozza,
A' mi goromba tsapást vett a' zabolátlan erőtől.

Elmúlt a' vad idő; ki van ennek szabva határa
Szintúgy mint annak; Szent a' Törvény; 's az Igazság
Fennyen hordja fejét, mert van bizodalma Hazánknak
Böls Fejedelmeiben. Bátran eleresztem azért én
Döbrögi Mátyássát, mint medvét, melly vadonából
Emberi kézre került, és már Gazdája dudáján
Úgy illeg billeg, hogy rajta akárki nevetethet,
Senki fíjának sem lévén oka tőle szepegni.

Bétsbe ugyan hírem nélkül szöke pőre gatyában
És bogjas fővel: most én tsimbókba kötözve
Fürtjeit és e' kis Katzagánkat vetve nyakába,
A' Korhelyt, fogadott Apjának vissza botsátom.

Debreczenből Januárus 12-dikén 1816-ban.

F. M.

Lúdas Matyi.

ELSŐ LEVONÁS.

Hajdann egy Falubann, a' Nyírenn é, vagy az Erdő-
Hátonn, vagy hol esett, jó szerrel nem jut eszembe.
Már tsak elég az, hogy: vólt hajdann egy öreg Asszony,
Özvegy vólt, 's egy rossz Fija vólt. Ez munka fejében
Nyáronn a' legyet a' szárán tsapkodta nap estig,
Télen a' tüzelő mellett a' pizka fa végénn
Átsorgott el egész napokat; Jó Annya eléggé
Zsémbelt rá; de akár a' száraz falra marokkal
Borsót hintett vólna, szitok, motsok és a' hurítás
Annyit tett Matyinak, (Matyi vólt neve a' Sihedernek)
Illy tunya életet élt ő jó ideig; hanem egyszer
Hóltra elúnta magát; hosszúknak kezdte találni
A' napokat; 's nem elég tágasnak az Annya telekjét:
Addig nyújtódzott hát, hogy valahára szokatlan
Bajra vetette fejét, 's kigyaloglott a falu végen
Lévő dombig, ahol szoktak vólt mindenik Innep
Délyesténn az Időtöltők karikába hasalni. -
Mint sziszeg a' fót Lúd idegenre: Matyinkat is akként
Gúnyolták ki az ő vele nőtt egy forma korás
Virgontzok; de tsak ott volt már ő s nem sok időre
Öszve gyalúlódott velek. - Innen láta először
A' mi fijunk, nézvénn szana szélllyel, az ég karimáján
Dalmahodó hegyeket; más részről mint ugyan annyi
Nyársakat a' távol helységek tornyait; ittenn
Vette ki a' szóból, hogy szomszéd Vármegye is van;
És a' többek közt, hogy a' híres Döbrögi Vásár
Egy hét múlva esik. - Fel pertzene benne az Ország
Látására való kívánság; már az eszében
Kezd sok gondolatok forrása mozogni, pezsegni;
Nintsen nyugta; fejét töri, míg végtére előtte
Rés nyílik, mellyenn szándéka folyásnak eredhet. -

Annyának húsz szép annyányi libáji valának
Egy vén Gúnárral, 's egy pár öregetske tojóval,
Jókor költek azok, maga bajmolt vélek az Özvegy,
Hogyha szerentsésen, úgymond, feltudja nevelni,
Majd egy kis télére valót árúlna belőlök.
E' Lúdakra fené fogait Matyi, kéri az Annyát,
Bízná rá azokat, hogy hadd próbálna szerentsét;
A' Vásárra bemenne velek; jó móddal eladná;
'S így kapadozva talám kupetz is kerekedne belőlle,
Melly úton sok Rátz úr lett abban az időben. -

Korhely! léhűtő majd a' Vásárra, pokolba!
Mít keresél az egész nyáron? jobb hogyha dologhoz
Látsz itthonn: - az Anyó így 's így motskolta le Mátyást.
Ő pedig a' Vásárra-menést feltette magába,
Már pedig ő, a' mit feltett furfangos eszébe,
Azt onnan sem tűz, sem víz nem ütötte ki többé;
És addig kunyorált, hogy tsak rávette az Annyát:
Ám no hiszem legyen úgy, úgymond, áldjon meg az Isten,
Tsak lendíts valamit, mert héj nagy bűn a' henyélés.
Kedve derül Matyinak, szerez egy jó kézbeli fütyküst,
'S a' sutból kivon egy pókháló lepte tarisznyát,
Melly öreg Apjának soha sem szállott le nyakából.
Ebbe az Annya rakott túrót, hájat, kenyeret, sót,
'S fokhagymát; az alatt ő a' vén Lúdat arrább
Hessegeté; az eladni való húszat kiszakasztá,
És egy körmön font ostorral az útra riasztván,
Annyának minden jót kíván, 's ballag utánnok.

Döbrögben vala hát ekkor Vásár, a' hatalmas
Döbrögi Úr örökös Jóságábann, ki magáról
Azt tartotta, hogy ott neki a' Felség se parantsol;
A' mit akart a' vólt Törvény, 's tetszése Igazság. -
A' Portékáknak maga szokta kiszabni az árát,
És a' melly Darabért többet mert kérni az Áros,
Elconfiscáltatta, meg is büntette keményen.
Hogyha pedig nétán más óltsón vett meg akármit
És neki megtetszett, tsak azért kivetette belőlle,
Hogy fenn tartódjon fegyverrel nyert ösi jussa. -
A' mint Döbrögi Úr ekkor sétála alá 's fel
A' mi Matyink és a' szép húsz liba tűne szemébe,
Annyival inkább, mert minden süvegelte személljét,
Tsak Matyinak vólt fenn egyedül a' főre valója.
Kérdi az Úr: ki ezen Lúdak Gazdája? Magam la!
Így szóllott nagy nyers nyakason Matyi. - Ennye, gaz ember!
Nem tudod itt ki az Úr? majd emberségre tanítlak!
Hol vagyon a' Süvegéd? mi ezen Lúdaknak az árra? -
Bényomván süvegét, s megrázíntván katzagánnyát:
Három Márjás, úgymond, párja az ilyen amollian! -
Kérdi az Úr: id' adod fele árrán? - Ő biz az Apja
Lelkének sem alább párját egy kurta forintnál.
Döbrögi vág egyet sinkójával; nosza három
Fogdmeg toppan elő; Matyit a' Kastélyba tzibálják;
Lúdjaik elhajtják; és a' kapu közt hevenyében
Ötvent vágnak rá, mellyet süvegelve faránál
Egy Ispán híven számlált, és Döbrögi bőrös
Karszékből szemlélt. - Matyi így szólt hogy feleleszték:
Én Uram a' fizetést köszönöm; ha az Isten erőt ad,
'S Életben megtart, majd megszolgálom; azért tsak
Róvjá fel a' kapu fél fájára, hogy el ne felejtse:
Háromszor veri ezt kenden Lúdas Matyi vissza!

Ezt csak alig végzé, néhány zöld Ingesek agyba-
Főbe verék, 's kiveték, jól meghurtzolva hajánál
Fogva, hogy a' földet még a' lábúja sem érte.
Míg húzták vonták, még egyszer vissza kiáltott:
Osztánn háromszor veri meg Lúdas Matyi kendet!
Hogy már ott kinn vólt, így szóllott a' sokasághoz:
Majd meglássátok, háromszor meg verem azt la!
Ezt minden neveté; de kivált a' Döbrögi Háznál
Őrületes szavain Matyinak hahotára fakadtak.

MÁSODIK LEVONÁS.

A' mi Matyink könnyen lehet elgondolni, hogy Anya
Háza felé képpel sem fordúlt; bűgva morogva
Elment földetlen földig; 's elvitte magával
A' boszszúállás Lelkének is ördögi mérgét.
Hogy dühe tzéljához juthasson, pénz kuporásra
Adta magát; jótskán keresett is, hol napi számmal
Hol szolgálattal; 's néhány nyelvekbe eléggé
Jártas lett, mert sok nagy Városokat bebarangolt;
'S annyira mennyire sok mesterségnek kitanúlta
A' tsínyát bínnyát. Bízván hát mind az eszéhez
Mind erszénnyéhez; Hogy Döbrögi meg ne tsalódna,
Úgymond, már egyszer vele számot kellene vetni.
Képe azólta nagyon elváltoza néki; azomba
Döbrögi házánál elenyészett híre nevével.
Bátrann elmegy hát a' nyílt Udvar kapujáig,
A' mellynek küszöbén nem igen kedvére hasalt vólt.
Látja, hogy a' füstös nagy Ház helyére azólta
Pompásabb Palotát újabb ízléssel emeltek,
A' fala fel van már építve, de a' fedeléhez
Még faragatlan fák vagynak halmozva rakásra.
Meg lessz már, így szóll Matyi, meg lessz Döbrögi verve.
Elfordúl onnan, veszen egy félkézi szekertzét,
Zsebbeli ölmérőt, 's plajbászt egy irha kötővel;
És egy vándorló Olasz-Áts formába jelen meg.
Eljutván a' nagy Kastélyhoz, mint ahoz értő
A' Falnak szélét hosszát mérkéli szemével;
Onnan vizsgáló képpel megyen a' fa-rakáshoz;
Olykor felfelnéz, a' fákat megmosolyogja,
'S tsóváltgatja fejét. Meglátja az Úr is az embert,
Arra felé sétál; mit akar? megkérdezi. Semmit,
Úgymond, Méltóságos Uram! csak ezenn vala útam,
Meg sem is álhatnám hogy az illyent meg ne tekintsem,
Mert mesterségem; látom hogy akárki tsinálta,
A' Palotában a' kőmives munka királyi,
Bár csak már fedelét láthattam vólna; reménylem

E' díbdáb fákkal nem akarja az Úr bekeverni.
 Mondja az Úr: ezeket bizony én vágattam az erdön
 Tsak hozzá vetvén. Jók jók úgymond Matyi, apróbb
 Házaknak, de nem illy Kastélynak; Róma felé kell
 Forgani, hogy pompás Fedelet láthasson az ember.
 Én Nagyságos Uram! láttam, 's dolgoztam is egy két
 Hertzegi munkákat: de bizonyom mondok, ezekből
 Nem képes takaros mívet készíteni; - kirántja
 Mérőjét, - mérkéli - be kár hogy öt újjnyi hibázik;
 Ám de hisz' e' nem az én dolgom, senkit se gyalázok,
 Sem magam ok nélkül más munkájába nem ártom.
 Menni akar: de az Úr megtartóztatja. - Barátom!
 Még nekem, úgymond, nints egy Átsal is alkum, az Úr hát
 Járt az Olasz földön? - tessék bójönni! - Ebédje
 Volt-é már ma? - Ha a' munkám fog tetszeni, nem fog
 Nállam az Országban Nemesebb Gazdára találni.
 Elmosojodja magát Matyi, és dítséri az Úrnak
 Építésbeli ízlését, sajnálja ha ittemn
 Tán alkalmasabb fákat nem lelmi ezeknél.
 Óh! mond Döbrögi, nints a' földön olly jeles Erdő
 Melly az övénel jobb 's gyönyörűbb fát tudna nevelni.
 Látni szeretné azt Matyi. - Döbrögi pontba parantsol
 Egy Hintóba fogatni. - Szakáts tálaljon azomba!
 Míg bé mennének, Matyi mondja, hogy arra való fák
 Hogyha találatnak, jó vólna talám kijegyezni,
 Sőt tán egy úttal vágatni is. - Egybe az Ispánt
 Szóllítsák! - két száz fejszést rendeljen az erdő-
 Sarkához. - Készen az ebéd; jól laknak; a' hintó
 Ott terem. - Egy pillantat alatt kinn vagynak az erdön.
 A' Fejszések is ott vagynak már. - Járja az Úrral
 A' roppant Tölgyest Matyi, és vágatja, ha szép fát
 Sejt meg. - Már minden munkást elrendelete széllyel,
 Kedve szerént: nem tud még egy szál fára találni.
 Bellyebb mennek hát, - vizsgálódnak, Matyi egyszer
 Mondja hogy ő már lelt. - Egy sűrű völgybe letsalja. -
 Illyen lenne derék ha hogy ölnyi kerülete vólna.
 Döbrögi mellé áll 's által próbálja ölelni.
 Akkor megkapván Matyi túlnann két keze szárát,
 Egy gúzsál, mellyet tsak azért font, öszveszorítja.
 Nem vagyok én Uram Áts, hanem a' Lúdas
 Matyi úgymond,
 Kit kend megsapatott, és elrablotta libájit,
 'S Háromszor fogadá hogy vissza püfölgeti kenden.
 E' most hát első. Vág egy jó tölgyfa husángot,
 'S azzal tarkótól talpig meghánnya keményen.
 Döbrögi hasztalanul hánykódott, mert fa mohával
 A' szájját jól bétömkölte; azomba az erdő
 Rengett a' sűrű kopogástól, 's a' rohanó fák
 Vad morgásaitól. - Mátyás az Urat megagyalyván

És a' Lúd árrát a' zsebjeiből kikeresvén
Törli szemét szájját, és a' sűrűbe elillant.

Már a' Fejszések, nem lévén munka, pihentek.
Már jobbára ledöntve hevert a' tízmeres erdő-
Legszebb része; menő féleln már a' nap: az ember
Bár ha dologtalan is, de az átsorgást is elűnnyá:
Még sem jó sem az Úr, sem az Áts. Végtére az Ispán
Nem veszi a' dolgot tréfának, hoppogat: erre
Hoppot mond itt, ott, meg amott a' rengeteg erdő.
Halgatnak: de tsak a' baglyok huholási szakasztják
Félbe az alkonyodást követő vadon estveli tsendet. -
Már most mindnyájann kurjantnak; a' hangok özönje
Zengeti a' zordont; bellyebb bellyebb morog a' míg
Méjjen elnémúl. - Figyelem van utánna, sehonnan
Egy kukk hang se felel. Most most szeppen meg az Ispán,
Széllyel rendeli a' látványságot, hogy az erdőt
Hajtsák meg, mert már bajnak kell lenni akárhogy. -
Amint egynéhány hajtók a' völgyet elérik,
Hallanak egy olyan horkantást, mint mikor a' Kant
Megdőfik, és szívét ért sebje miatt az utólsót
Elhergette. Mi az? megdobban az ijedezésre
Rákapatott Jobbágy; hátrál; ordítja az Ispánt;
Ott terem az, 's félénk népét bízattva lemégyen
Ólalkodva az allyra velek; - mit látnak? az Isten
Mentse az illyentől még a' jó Krimi Tatárt is!
Fához kötve Urok, fa mohával szája betömve,
És a' drága ruhák szétt vannak rajta feselve.
Elvágják a' gúzst, és szájából kifeszítik
A' mohot; a' réműlt Ispán instálja alássan,
Hogy mi pogány gyilkos kínozta meg ilyen erőssen
A' Nagyságos Urat? Felelet helyébe aludt vér
Ömlött Döbrögiből; sok tsuklás közbe sokára
Úgy nyöghette ki, hogy Lúdas Matyi meggyilkolta. -
Egyik Jobbágy a' másiknak kurta gubáját
Megrántá: más a' mellette valóra könyökkel
Titkon bökdöse, míg Urok óbégatva könyörgött:
Óh Fiaim! vigyetek szaporán, mert meghalok, úgymond.
Mefogadák ezek a' jó emberek és az ölkben
Vitték a' kotsihoz, mások fa mohát szedegettek
És derekának lágy fekvést puhogattak, az egyik
Szűrét tette alá, másik betakarta gubával. -
Hogy haza tzommogtak vele a' lovak, egy banya két pint
Szappanos égett bort kent széllyel rajta; az Udvar
Egy kis mákszemnyit sem aludt, minden köhenésre
Öt hat férjfi tseléd, és szintugyan annyi fejr nép
Ütköze egymáshoz; nagy vólt egy szóval a' hú hó!

HARMADIK LEVONÁS.

Hát Matyi hol járt most? vátig keresék, de az éjjnek
Jó oltalma alatt hamar által ment a' határonn,
És már újj módon gondolkozik a mi Urunknak
Más ízrombeli megpüföléséről. Mikor elsőbb
Vándorlott, egy vén Doctornál jó darab ízig
Szolgált; (hajdann ez valamely külföldi Seregnél
Feltser vólt) minthogy híven szolgálta, bizonnyal
Tudta tehát, hogy még jó szívvel látja: ez úgy lett;
Még életbe lelé, 's hozzá beszegőde Inasnak,
Oly feltétel alatt, hogy az esmeretes nyavalyáknak
Tzifra nevére; haszonvehető fűvekre, porokra;
Érvágó, köppöly, kristély, lántzéta, borotva,
'S más borbély szerszám hasznára; sebekre való szer,
Fördők 's párgolatok készítésére, kenőtsre
Oktatná őtet. - Feje jó vólt a' mi Matyinknak
'S egy két hét tsak alig múlt, hogy vagy Római nyelven
Vagy Görögül, sok rossz nyavalyákat elő tuda böltsen
Mondani, mellyek azon században műbe valának;
És az azokra való szer kotyvasztáshoz is értett. -
Elkére ekkor Doctor Scorbuntzius Úrtól
Ótska parókáját, spádéját, vén paripáját,
Bőr-bugyogóját, és a' tábori régi kabátját,
Hadd tsapjon velek egy Fársángot Földes Uránál.
Ráállott az Öreg, minthogy jó zálogot ígért. -
Felveszi hát a' vén hatzukákat; Doctori módon
Kezdi viselni magát; illet rá tászli, paróka,
Koszperd és bugyogó; úgy hogy Scorbuntzius Úr is
Mégfogvann a' hasát, majmát majd hóltra nevette.
Ő meg bútsút vesz, 's Döbrögnek ereszti fakóját.
Döbrögi még szintén meg sem szabadúlt az elébbi
Megpüfölés szedres daganatjaitól; ihol újra
Látogatásra megyen hozzá Matyi, hajdani szörnyű
Ígéretje szerént. Híjjába keríti magát bé
Puzdrás és lántsás Hajdúkkal: nints neki annyi
Lelke, hogy a' boszszús Matyinak kikerülje husángját. -
A' végső faluhoz jutván Matyi, ott maga mellé
Egy vezetőt bérelt; mikor osztánn Döbrögöt érte,
Ott a' Bírótól katonás hangonn Kalaúzt kért,
*Mert ő menni muszajn Szakkerment a' Generalis,
Quartély a' ki betegh.* (Hihető abban az időben
Történt vólt e' meg, mikor a' sokféle keresztes
Ponyva Hadak szanaszétt kóborlották be Hazánkknak
Nagy részét). Bízattja Matyit szóval, hanem elsőbb
Földes Urához fut Bíró Uram, és bejelenti
Hogy Hadi Orvosló vagyon itt; mert Döbrögi fűhöz
Fához kapkoda, és a' kit tsak ajánlani tudtak,
Bárha kerékgyártó, lóorvos, marha kuruzsló

Vólt is, kínjában mind meghalgatta tanáttsát.
 Kéreti hát ezt a' Feltsert is, hogy ha az Istent
 Féli, tekintse az ő nyomorúságát, 's ha tsak egy két
 Pillantást szánjon megnézésére; jutalmat
 Várákosása felett ígér, és a' kotsijában
 Küldi el a' Generál szállásáig. Matyi Gazda
 Egy darabig vonogatta magát; végtére az egymást
 Felváltó Posták elvitték tsak nem erővel.
 (Bárha nem említném, lehet elgondolni tsak úgy is,
 Hogy Matyi a' képét okosann bétudta vakolni
 És különös módon elváltoztatni beszédét).
 A' mi Urunk, ki szegény, még vagy három daganattal
 Mellyek a' hátáról nem akartak eloszlani, ágyban
 Kornyadozott: hogy vélt Orvossa felé közelített,
 Majd kirepült szedres bőréből; kéri az égre
 'S földre, hogy illy nyomorúlt sorsánn ha lehetne segítsen.
 Megtapogatja erét Matyi, és veszedelmes hevülést
 Érez megromlott vérében; hogyha azonnal
 Fördő nem készül, és köppöly, még ma bizonynal
 A' szívére megy, és - Ekkor vállat von az álnok.
 Kéri az Úr minden Szentekre, hogy a' mit az Isten
 Értésére adott, rendeljen. - Doctori módon
 Harmadik újjával megbökvén homloka búbját:
 Fördővíz szaporán, úgymond, és fűvek! ezeknek
 Elszámolja külön neveket; száz erdei réti
 Dudvák vóltak ezek; nyúl-, farkas-, béka-tseresznyék;
 Medve-, szamar-, disznó-, eb-, egér-, kutya-, matska-tövissek;
 Hát meg az angyal- szent- 's ördög-gyökerek (mivel akkor
 A' fűvek neve tsak barom, ördög, 's szent vala; Fűvész-
 Könyv még nem lévén). Nosza Ispán, szolga, poroszló,
 Hajdú, kukta, szakáts, kertész, szoba, konyha-leányok,
 Béres, strázsa, kotsis, fullajtár, bába, favágó,
 Egy szóval minden, valamely'k tsak elől vagy utól vólt
 Fusson az Udvarból a' rétre, ligetre, mezőre;
 Addig az üstben víz legyen, és hadd égjen alatta.
 A' Nép mind kirohant, egyedül egy sánta Banyára
 Hagyván a' tüzelést; hanem a' szemfűl Matyi ettől
 Így szabadúla meg: a' Paphoz küldé, hogy az Istent
 A' fűveknek erőt szerző Menybéli malasztért
 Kérje a' Hívekkal, - Maga megvizsgálja az Úrnak
 Vak szemeit; kendőt vesz elő 's addig simogatja
 A' két szárnyával, hogy száját bé fedí; ekkor
 Megköti hátulról tarkójánál. Uram! úgymond,
 Nem Feltser vagyok én, hanem a' Lúdas Matyi, kit kend
 Megveretett; 's Lúdját elvette: de hasztalan a' szót
 Nem szaporítom; elég hogy most másodszer adom meg,
 A' mit megmondtam; főképp, hogy kend is a' hosszas
 Várákosásba magát ne gyötörje sokára, tsak essünk
 Által rajta; ha még nekem a' jó Isten erőt ád,

Harmadszor se fogok majd késni. Előveszi osztán
Döbrögít, és a' vert testét megdöngeti rútvál.
Ekkor az Ágyfőből a' Pénz kultsát ki keresvénn,
Lúdjaim árrát és költséget elveszem úgymond.
Azzal bútsút vesz, ki megy; a' paripára felugrik;
'S illa berek. - Haza jő a' Fűvész tsorda rakottan:
Bészalad egy szobalyány, meglátja az Úr tsuda képét;
Elsikkantja magát, kifut, öszve rikoltja az Udvar.
Egyik kérdi, mi baj? másik, hogy hol van az Orvos?
Kútsolják kezeket, tanakodnak hogy ki az ördög
Fojtá bé ismét száját Nagyságos Uroknak?
Óldjuk meg szaporán. - A' félholt Döbrögi ekkor
Már tsak alig szuszogott, és minden pontba elájúlt,
'S tsak lassan nyöghette ki, hogy Lúdas Matyi vólt az,
És hogy agyon kíntá. - Mind lóra kap a' ki tsak ülhet,
Kergetik a' Matyi hült nyomait, de haszontalan, ő már
Tudj' Isten hol járt; bizonyos, hogy tsalfa örömmel
És degesz erszénnyel tért meg Scorbuntzius Úrhoz.

NEGYEDIK LEVONÁS.

Már most ám igazán roszszúl lett Döbrögi; Rendes
Orvosokat hívtak, 's Currenst küldöztek az Ország
Minden részéhez, Lúdas Matyi megfogatása
Végett; tsak hogy az ő képét igazára leírni
Nem lehetett, minthogy mindég más színbe jelent meg. -
Hogy pedig ez nem más földön, hanem a' mi Hazánkban
Történt, a' bizonyos: megtetszik az akkori Törvény-
Tévők gondjából, kik az ő tsúfjára, örökre
Feljegyzék a' nagy Törvény könyvben, hogy az olyan
Rossz úton járó kutya fog, mint a' mi Matyink vólt,
Lúdasnak neveződjön: ez hát nem pusztá találmány. - *)
Nem jött kézre Matyink, melly Döbrögi Úrnak eléggé
Bokroztatta baját, és már egy ízbe reménység
Sem vólt éltehez: hanem a' bölt Orvosok által
Nagy Nyavalyáján a' munkás Természet erőt vett,
És lassan lassan keze szennyét tsak kiheverte
Mátyásnak; hanem a' Lúdas név annyira fészket
Vert szívébe, hogy a' vidék Lúdját kiölette,
Mert tsak Lúd tollat látott is, azonnal elájúlt;
Még a' Ludimagistert is ki akarta tsapatni
A' Jóságából; de az azt ígérte, hogy inkább
Rectornak hívatja magát 's minden követőit.
Húsz Lántsást tsak azért tartott, hogy tíze nap estig

---

* Lásd Verbótzai Part. II. Titt. 30.

Tíze viszont éjjel mindég őrt álljon az Udvar
Környékén; - hozzá közelíteni akárki fijának
Sem lehetett, ha ugyan tsak előtte nem esmeretes vólt.
Hogyha az Udvarból a' Jóságába kiment is,
Tíz Lántsás lovagolt mindenkor hintaja mellett. -
Ezt Matyi is mint más jól tudta, de hasztalan; ő azt
Háromszor fogadá, hogy megveri Döbrögit, annak
Bár ha török szakad is, tsak meg kell lenni akárhogy. -

Országos Vásár esik egykor Döbrögi Úrnak
Városkájában; Matyi ott mint más igaz Ember
Megjelenik paripán, a' Lóvásárba bojongván,
Meg lát egy virgontz Lovat egy idegen sihedernél;
Kérdezi, hogy mire tartja? Uram tsak száz arany úgymond.
Tzimbora, hogy lehet az? Matyi így szóll, úgye' komázol?
Tíz lovat is veszek én annyin, tán jobbat is ennél.
Úgyde Uram! felel a' Siheder, jó nagy Magyar Ország,
És még is ki hagyom mindjárt vájatni atzéllal
Mind a' két szememet, ha tsak egy Lova hág is elébe.
Úgy én a' Lovadat megvenném, mond Matyi, hogyha
Megbizonyíthatnád, pedig így meg nem veszi senki.
Int neki, - félre megyen vele, - nézd ottan lakik egy Úr,
A Lúdas Matyi név iszonyú félelmes előtte,
Tán tudod azt magad is, - majd itt kotsikázik el arra;
Tíz lántsás katonák lovagolnak hintaja mellett;
Majd ha az Erdőnél járnak, nyargalj oda, mondjad
Szembe az Úrnak, hogy: te vagy a' Lúdas Matyi; osztán
Kotródj ám, mert száz Lelked lessz, még is az ördög
El visz Etsém, ha azok megtsípnek: hogyha nem, úgy én
Megveszem a' Lovadat; felpénzül, hogy bizonyos légy
Tíz Aranyat feladok; majd meg lelsz engemet itt 's itt.

Tettség a' tűzről pattant Sihedernek az alku,
És nehezen lesi, hogy mikor indul már az az Úr ki. -
Egyszer lárma esik, - riogatják széllyel az embert;
Döbrögi jó hintón! - Útjából félre vonódik
Minden igaz Lélek. - Pezseg a' pozsgás Sihederben
A' jó vér, 's tsak alig várhatja, hogy a' kerek Erdőt
Érjék Döbrögiék; mint a' nyíl utánnok ereszti
Ráróját; - lassan, lassan, Uraim! kiabálja;
Mellé szöktet a' hintónak, tudod é Uram úgymond;
Hogy ki vagyok? tud meg Lúdas Matyi én vagyok! - utszu
Rajta Legény! ordítja az Úr - egyszerre utánna
Hajt a' tíz Lántsás, de mi haszna, nyomába se hágnak.
Fogd ki kotsis nyerges lovat, mond Döbrögi, jobb ez'
Mind a' tízénél, mondjad hogy száz arany a' ki
Elfoghatja! - szorítsd! Maga a' hintóba felugrik,
És kíváncsi szemét düllyesztve mereszti utánnok
Hogy fogják már el Matyit. - ő pedig a' kerek erdő-
Sarkánál elbújva fülelt, 's látvánn hogy az Úr már

Tsak maga van; kilopószkodik, és meg rántja ruháját:
Mit bámúl az Uram? nem fogják azt ma el úgymond;
Osztán nem Lúdas Matyi az, hanem én vagyok a' kit
Megveretett Kelmed, 's Lúdját elvette erővel.
Döbrögit a' mennykő ha azon nyomban megütötte-
Vólna talám sokkal könnyebb lett vólna szegénynek;
Öszve rogyott, és a' kotsiból ájúlva zuhant le.
Ott Matyi szánakozás nélkül megverte utólszor;
'S erszénnyét a' Lúd árrába viszont kiürítvén
Mondja: ne féljen az Úr, már többször nem verem én meg.
Azzal lóra kapott, 's el ment dolgára örökre.

A' tizenegy Lovasok nagy későn vissza kerültek,
Vert lovaik tsak alig húzván inokat, valamint a'
Megzsákolt Urok is, kit elérkezvén, kotsijában
Bádjattan leltek; mondják, hogy nem vala képes
Tarkón tsípni Matyit. Nem is a' vólt Döbrögi mondja,
A' négyelni való, meg vert háromszor. - Az Isten
Így bánik, 's bánjon valamennyi kegyetlen Urakkal.
Ezt mondván, megtért a' Kastélyába, 's azonnal
Elküldötte a' húsz Lántsást, kegyelemmel akarván
Ójni magát ezután az erőszak tételek ellen;
És törvénytelenül nem bánt, hanem úgy a' hogy illik,
Ember társaival; jól is végezte világát.

.oOo.